

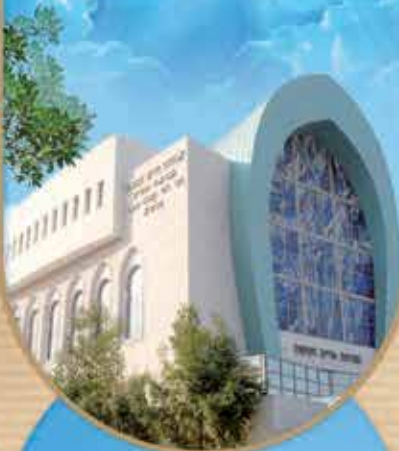
פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:26 | 18:41 | 18:33 | 18:43

מוצאי השבת 19:38 | 19:40 | 19:40 | 19:39

רבינו תם 20:17 | 20:15 | 20:17 | 20:17

משכיל לדוד

שמירת המצוות כתנאי לירושת הארץ

והיתה הבטחה שכל מי שישתתף, יוכל אחרי השיעור לבקש כל מה שירצה, וייענה בעזרת ה'. ובשמוע היהודי שיוכל לבקש מה שירצה, אמר שגם הוא רוצה להשתתף. לאחר השיעור שאלתיו מה יבקש, ואמר שמבקש רק להתחזק עוד בתורה ויראת ה', ועל אף שמתחילה חשב בדבר העבירה, אך מאחר וטעם את טעם התורה, כבר נסתלקו כל הבלי עולם הזה מראשו. אלא שבשביל לזכות להתחזק בטעם התורה ובאהבתה, צריך להתפלל בדמעות שליש מאת ה' שיעזור את ליבנו לזה.

וראו מה שהיה עם ה"חתם סופר" שחלה ולא יכול היה למסור את שיעורו הקבוע, ואמר לבנו ממלא מקומו בעל ה"כתב סופר" שימסור את השיעור במקומו. ומתחילה חששו התלמידים שלא תהא דרגת השיעור כשל האב. אבל לאחר השיעור כשראו את כוחו של ה' התפעלו מאוד וניגשו אל ה"חתם סופר" האב, ואמרו לו שהיתה הנאה גדולה מהשיעור של ה' ודרגת השיעור אינה נופלת משל האב, ושלא אף יפה כח ה' מן האב. ענה להם ה"חתם סופר" כי ודאי ששמח הוא בדבר זה, כי אין קנאה ב'ן ובתלמיד, אבל דעו לכם כי דמעות על גבי דמעות שפכתי לפני הקב"ה בשביל שיהא בבני זה אהבת תורה, וברוך ה' נתקבלה תפילתי.

והנה לא התפלל החתם סופר על בנו שיהא בריא או עשיר, אלא רק על אהבת תורה. אם כן לומדים אנו מזה כמה אהב החתם סופר בעצמו את התורה.

ובאמת פעם הגיעה אלי שאלה בענין זה. שהנה כידוע ביום כיפור, באמרנו בקדושה "איה מקום כבודו" וכו' יש סגולה לבקש או עושר, או בנים צדיקים וחכמים או השגת רוח הקודש. וניגש אלי יהודי לשאול מה יבקש. ושאלתי מה חושב לבקש. והתחיל לומר שששירות יבקש, שעל ידה יוכל לתמוך בתורה, ולשלוח את בניו לשיבות וכו'. אמרתי לו שאם תהיה עשיר לא יהיה לך פנאי לחשוב על ישיבות לבניך, ולא זמן בעצמך ללמוד תורה. ואדבר חשוב לך לבקש תורה שהיא הסחורה הטובה מכל הנאות עולם הזה.

וכן אמר רבי יוסי בר קיסמא, שפעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם ואמר לי רבי מאין אתה, אמרתי לו מעיר של חכמים וסופרים, אמר לי בא אל עירי והריני נותן לך כסף זהב ומרגליות לרוב, ואמר רבי יוסי אפילו בשביל זהב וכסף, איני דר אלא במקום תורה שנאמר "טוב לי תורת פיך ממלפי זהב וכסף".

וכן המעשה ברבי טרפון שהיו לו כרמים וערים לרוב, ועזב את הכל לילך ללמוד תורה, ופעם אחת נכנס לכרם שלו והילך בין הגפנים וחזר על תלמודו, והגיע האריס שלא הכירו ואמר לו הנה הגנב שגונב בזמן האחרון מענבי הכרם. וקשרו בשק ועמד להשליכו לנהר, כשראה רבי טרפון כי כלתה אליו הרעה אמר, אוי לו לרבי טרפון שהולך למות, וכך הבין האריס שהוא רבי טרפון. אבל קודם לכן לא הכיר האריס שהוא רבי טרפון, משום שעזב את עסקי הכרם והלך ללמוד תורה כי "טובה תורה מכל סחורה".

"כי אתם עוברים את הירדן לבוא לרשת את הארץ אשר ה' א-להיכם נותן לכם וירשתם אותה וישבתם בה. ושמרתם לעשות את כל החקים ואת המשפטים אשר אנכי נותן לפניכם היום". (דברים י"א, יב)

הנה הקב"ה התנה את ירושת הארץ בשמירת החוקים והמשפטים אשר אנכי נותן לפניכם היום. והענין הוא, כי הארץ כביכול גם כן עוסקת בתורה ומרגישה את קיום המצוות. והיא רואה כי בהרבה מקומות בנביא נזכר עניין נחמה בארץ.

וכמו שמסיימים בברכת נחם שמוסיפין בט' באב "מנחם ציון". וכך במקומות רבים. ולכאורה הוא תמוה מה שייך נחמה בארץ, דבשלמא מה שאמר הנביא (ישעיה מ, א) "נחמו נחמו עמי" שמנחם את העם, שיצא לגלות וסובל מתוקף הצרות, אבל איך שייך נחמה לארץ. והביאור בזה, כי הנה מצוות רבות תלויות בארץ וכגון מלך, שמיטה, ושאר מצוות התלויות בארץ. וכשמקיימים אותם, הארץ מנוחמת ומחזיקה את יושביה, כמו שנאמר (ויקרא כו, ג-ה) "אם בחוקתי תלכו וגו' וישבתם לבטח בארצכם", ששמירת המצוות מחזיקה את יושביה בארץ. ועל כן התנה את ירושת הארץ ותכלית ישיבתה בעשיית כל החוקים והמשפטים.

בהמשך הפסוק נאמר (דברים יב, א-ו) "אלה החוקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן ה' אלקי אבותיך לך לרשתה וכו'. ונתצתם את מזבחותם ושיבתם את מצבותם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלוהיהם תגדעון, ואבדתם את שמם מן המקום ההוא. לא תעשון כן לה' אלוהיכם. כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוהיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם, לשכנו תדרשו ובאת שמה". הנה מקבילה התורה את עניין "לשכנו תדרשו" לאיבוד כל המקומות אשר עבדו שם הגוים ולניתוח כל העבודה זרה, באומרה, לעזוב כל עבודה זרה. ובמקום זאת לבוא ולדרוש את שכנית ה' בבית המקדש.

ידוע שעבודה זרה אינה רק עבודת אלילים, אלא כל דבר שאדם אוהב וקשור לזה, הרי הוא עבודה זרה. כי במקום לאהוב את ה', הוא מפנה ליבו לדברים אחרים וזרים. נמצא שכל הבלי והנאות העולם הזה הם בכלל עבודה זרה. ואותם צריכים לעזוב, ובמקום זאת, אומרת התורה לדרוש את שכנית עוזו בבית המקדש.

ויש לשאול, איזו תמורה יש בבית המקדש ועבודת ה' נגד הנאות עולם הזה. הרי אם בהבלי עולם הזה אדם מוצא מנוחה ומרגוע, לכאורה בעבודת ה' היכן ימצא מנוחה זו. אלא נמצאנו למדים מפסוקים אלו שאכן המנוחה האמיתית ושלמות הנפש נמצאות אך ורק בתורה ובעבודת ה' ובבית המקדש. כפי שידוע כל מי שניסה את ידו בהבנת הגמרא או התוספות איך שנתמלא בליבו שמחה וסיפוק, דוקא בזה מצא מנוחה יותר משאר ההבלים של העולם הזה.

ומעשה שהיה ביהודי, שחשב להיפגש לדבר עבירה. ובאותו ערב, קודם השעה היעודה למפגש, קיימנו שיעור בתורה,

הילולא דצדיקיא

- ל - רבי חמאני עלוש
- א - רבי דוד הנגיד
- ב - רבי יצחק בר ששת
- ג - רבי אברהם יצחק הכהן קוק
- ד - רבי מאיר שמחה הכהן
- ה - רבי משה אהרן פינטו זיע"א
- ו - רבי יצחק הדאיה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

האמונה שקרעה גזר דין

למורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יש חבר וידיד נפש באחת המדינות בעולם, שהוא כמו אח ממש למו"ר שליט"א. טרם יבקש ממנו הרב, הוא כבר יודע כמה מעות הרב צריך כדי למלא את התחייבויותיו שהבטיח להחזקת מוסדות תורה. ואמנם, אותו אדם נתן כמה פעמים לרב סכומים אדירים של כסף כדי לכסות את ההוצאות הגדולות של מו"ר שליט"א.

לאותו אדם לא היו בשעתו ילדים, וכאשר באחת הפעמים נתן לרב סכום כסף עצום, אמר לו הרב: משה, והרי הדבר למעלה מיכולתך, ולמה תעשה כן? והאיש השיב: אם היו לי ילדים הייתי חוסך את הכסף, אבל כשאין לי ילדים בשביל מה לשמור את הכסף, מוטב שהרב וכל מוסדות התורה יהנו מהכסף הזה. באומרו זאת, בכה אותו יהודי, ואף אשתו בכתה עמו. ולא עוד, גם מו"ר שליט"א ובתו ששמעו כן ממש בכו כי כאבו להם הדברים שאמר.

מו"ר שליט"א לא ידע כיצד להכיר טובה לאותו יהודי, אבל כיון שבאותו יום הוצרך הרב לנסוע לצרפת, פתח הרב את המזוודה בה היו מונחים בגדיו שלבשם קודם לכן, והוציא משם שתי חליפות ושתי חולצות, נתן אותם לאותו אדם ואמר לו: תשמור את הבגדים הללו אצלך, ואם ה' צריך לתת לך פרי בטן - אז אני אגיע אליך, ולא אצטרך להביא עימי בגדים, כי כבר יהיו אצלך הבגדים שלי.

אותו יהודי קפץ חיש מהר על הדברים, ואמר לרב: אם הרב נותן לי שני בגדים מכל סוג, זה סימן שיהיו לי שני ילדים. ענה הרב ואמר לו: הלוואי שה' יתן לך ילד אחד, וכי אתה כבר רוצה שניים? אבל האיש לא הסכים: לא. אם עתה היא עת רצון, אז אני רוצה שני ילדים. אמר לו הרב: אם כן, תתפלל. ואז כולם החלו להתפלל, היהודי ואשתו, הרב ובתו, וכולם בכו, ואף שתו לחיים כדי שהברכה תתקיים.

כחלוף חודש, התקשר אותו יהודי אל מו"ר שליט"א ואמר לו: רבי

דוד, החליפות והחולצות מכובסות ומגוהצות, והן מחכות לרב שיבוא אלי בשנה הבאה. על מה ולמה? שואל אותו הרב, והיהודי משיב: כבוד הרב, אשתי הרה ויש לה תאומים! בשמוע הרב כן, צעק בשמחה ואמר "לא אלמן ישראל".

כל זאת רק בזכות האמונה התמימה שהיתה לו. ועד כמה צדקו חז"ל כשאמרו צדקה תציל ממות, שהרי מי שאין לו בנים חשוב כמת, ובזכות הצדקה הגדולה שעשה אותו יהודי השי"ת הציל אותו ממוות אמיתי, והוא נפקד בזש"ק.

ועוד הוסיף הרב ואמר: כל זה לא בזכות הברכה שלי, אלא רק בזכות האמונה של האיש שהאמין במה שנתתי לו שתי חליפות. שהרי לא הבטחתי לו, אלא רק נתתי לו תקוה, כי זו עבודתנו לתת לאדם תקוה. והוא, בזכות האמונה הגדולה שלו הקב"ה עזר לו.

וב"ה, לפני שלושה חדשים ילדה אשתו בן ובת, והייתי הסנדק. יעזור ה' שיזכה לעוד בנים אכ"ר.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

בקהילות אשכנז נהגו לתקוע בשופר מיום ראש חודש אלול.

מנהג זה (שמצוי גם בקהילות ספרד כשתוקעים באמירת י"ג מידות שבסליחות) יסודו משום שמשה רבינו ע"ה עלה למרום בראש חודש אלול בכדי לקבל לוחות אחרונות, ואז העבירו שופר במחנה. ולכן התקינו שיהיו תוקעין בשופר בחודש אלול בכל שנה בכדי להזהיר לישראל שיעשו תשובה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ענייה סערה לא נחמה". (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

תולה ארץ על בלימה

נצור לשונך

ענשו גדול מכולם

אמר רבי עקיבא: אף על גב שיהיה צדיק גדול מכל העולם, ויאמר רע לפני ה' או לשון הרע על ישראל, ענשו גדול מכולם, ולא נמצא צדיק טוב כאלהו בכל הדור, ומפני שאמר לשון הרע על ישראל, באותה שעה חטא הרבה לפניו. בא וראה, מה כתוב בו: "והנה מראשתי עגת רצפים". מהו רצפים? אמר הקב"ה: כזה ראוי להאכיל, למי שדבר לשון הרע על בני. (זהר חדש. דף כא:).

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מצות הצדקה

"כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר פתוח תפתח את ירך לאחיך לענייך ולאביוןך בארצך". (דברים טו, יא)

התורה אומרת באופן מפורש "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ", זאת אומרת שהעניות הינה קללה הרובצת על עם ישראל מדורי דורות, ותמיד יהיו עניים מקרב עם ישראל.

ונראה שהקב"ה בכוונה תחילה סובב את הדבר שבקרב עם ישראל יהיו עניים, על מנת ללמד את אחיהם לפתוח את ידם ולהעניק להם מתת הגונה. ועל ידי שיתרגלו במצות הצדקה ילמדו מידת הרחמים מאת הקב"ה, וכן יתרגל ליבם שלא ירום על זולתו העני. וכבר אמרו חז"ל שעם ישראל מצויינים בג' מידות - רחמים, ביישנים וגומלי חסדים, על כן מוכרח הוא שהעניים בקרב עם ישראל לא יישארו לבדם אלא יהיה מי שיסייע בעדם. ובעוד שפסוק זה מדבר על העניים שיהיו מקרב עם ישראל, הפסוק שלפניו אומר שאם עם ישראל יקפידו ליתן צדקה ולפתוח את ידם, הקב"ה יברכם בשפע ברכה כדכתיב (דברים טו, י) "יברכך ה' אלוקיך בכל מעשיך ובכל משלח ירך". ומענין זה אמרו חז"ל "עשר תעשר בשביל שתתעשר", שלא תחשוב שהמעשר ונתינת הצדקה יפגעו בהכנסותיך, אלא אדרבה, דרך נתינה זו תצמח לך הברכה.

ואימתי מצליח האדם לפזר מהונו לצדקה, בשעה שהוא מגמד את מידת התאוה ואינו רואה ברכוש ובכסף את הכל. וכפי הידוע בימי שלמה המלך הכסף היה מצוי ברחובות בשפע כמו אבנים, וזאת משום שלא ניפנו לתאוותם אלא מחשבותיהם ויהבם היו נתונים בתורת ה'. והושפעו בני אותו דור ממנהיגם שלמה המלך שלא ביקש לעצמו כסף אלא רק את חכמת ה'. וכשראה הקב"ה ששלמה אינו מבקש כוח ותאוה לעצמו, העניק לו את שלוש המתנות גם יחד - חכמה, עושר וניצחון על אויביו.

לעיתים אנשים נוטים לחשוב שכוחם ועוצם ידם עשה להם את החיל הזה. כלומר שהם זוקפים את הצלחתם הכלכלית להצלחתם האישית ולכשרונותיהם. אך אנו יהודים מאמינים בני מאמינים, יודעים בידיעה גמורה שהכל בידי שמים, ורק הוא מלמעלה מחליט מי יעשיר ומי.

וראיה לדבר, שלעיתים אנו מוצאים שתי חנויות המוכרות את אותם דברים, ולמרות שהן מצויות באותו מיקום ומביאות את אותה סחורה, חנות אחת רואה ברכה ואילו החנות השנייה רק נוחלת הפסדים. ואין כל ספק שמאת ה' היתה זאת, ואותו בעל חנות זוכה לראות ברכה בעמלו, כיון שמקפיד הוא לתת צדקה ולתמוך בנזקקים.

ישנו יהודי חשוב מארגנטינה שחתם על עסקה גדולה מאוד, אך המזל לא האיר לו פנים והוא ניכשל בה. אותו אדם בא לפני ואמר לי שאם אתפלל עבורו שיצליח להיחלץ מהתסבוכת אליה נקלע ולהשיב את כספו האבוד, הוא יתן לי מחצית מהרווחים.

חשבתי לעצמי שאם אותו אדם אכן יצליח להשיב את כספו ויחלק עימי את רווחיו, אני אהיה מיליונר ואצליח בכסף זה לעשות מצוות לרוב, אך עם זאת לא התפתיתי להצעתו, מתוך שהיתה בי ידיעה ברורה שכסף זה גדול עלי בכמה מידות ואני עלול רק להסתבך עימו. ולכן פטרתי עצמי בברכת הצלחה, ואכן בחסדי ה' עליו, העסקה שלו הצליחה מעל למשוער. ולמרות הצלחתו, לא העליתי על דעתי לבקש ממנו אפילו פרוטה אחת, כמאמר הפסוק במשלי (ל, ח) "ריש ועושר אל תתן לי, הטריפני לחם חוקי".

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

חביב בעולמו

ובך בחר ה' א-להיך להיות לו לעם סגולה מכל העמים". (דברים יד, ב)

ובך בחר ה' מלמד שכל אחד ואחד מישראל חביב לפני הקדוש ברוך הוא מכל עובדי אלילים.

יכול אף מאבות הראשונים?

תלמוד לומר "מכל העמים אשר על פני האדמה".

("ילקוט שמעוני")

שמות הפועל

"והראה ואת האיה". (דברים יד, יג)

ראה אמר רבי אבהו: זו איה, ולמה נקרא שמה ראה - שרואה יותר מעופות אחרים. תנא: הראה עומדת בבבל ורואה נבלה בארץ ישראל.

שלך אמר רב יהודה: זה העוף השולה דגים מן הים.

חסידה זו דיה לבנה: למה נקרא שמה חסידה? אמר רב יהודה: שעושה חסידות (מחלקת מזונותיה) עם חברותיה.

אנפה זו דיה רגזנית. למה נקרא שמה אנפה? שמנאפת (רוגזת מלשון "וה' התאנף ב") עם חברותיה.

זוכיפת אמר רב יהודה: שהודו - כרבלתו כפות.

("מדרש רבה")

השתדלות מביאה ברכה

"למען יברכך ה' א-להיך בכל מעשה ירך אשר תעשה". (דברים יד, כט)

תנא דבי אליהו: פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום, מצאני אדם אחד, שהיה בו מקרא ואין בו משנה, אמר לי: רבי! רוצה אני לומר לפניך דבר אחד, ומתירא אני שמא תקפיד. אמרתי לו: חס ושלום שאקפיד עליך אם אתה שואלני בדבר תורה.

אמר לי: רבי, מפני מה כתיב: "נותן לחם לכל בשר" (תהילים קלו, כה), וכתיב: "נותן לבהמה לחמה" (תהילים קמז, ט) וכי אין אדם מכין לחמו? אמרתי לו: זהו דרך ארץ העולם שהאדם יהיה עושה בידי, והקדוש ברוך הוא מברך מעשה ידיו. שנאמר: "למען יברכך ה' א-להיך בכל מעשה ירך", יכול יהא יושב ובטל והקדוש ברוך הוא מזמין לו פרנסתו? תלמוד לומר: "אשר תעשה".

("מדרש תהילים")

גדולים מעשי חייא

אמרו חכמינו ז"ל "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם" כי הנה עד היום אנו מספרים במעשי ובנפלאותיו אשר עשה הן בימי חיותו והן לאחר פטירתו ודרך חייו והנהגותיו הקדושות הם נר לרגלינו ובדרכו דרך התורה משתדלים אנו לצעוד כי היתה לו דרך סלולה בעבודת ה' יתברך.

נהוג לחשוב כי גדלותו של הצדיק נמדדת ע"י האותות והמופתים אשר עשה, אך צריך לתת את הדעת גם לדרך הנהגתו הקדושה כיצד עבד את הקב"ה בתמימות ובאמונה ומסר נפשו לקיים מצוותיו. זוהי עיקר גדלותו של הצדיק, וכשהקב"ה רואה את מסירותו ונכונותו לעשות רצונו בלבב שלם, אז הוא משלם לו שכר מידה כנגד מידה ועושה את רצון הצדיק בבחינת "רצון יראיו יעשה" כי מתי צדיק גוזר והקב"ה מקיים, רק לאחר שכל מה שהקב"ה גוזר בתורתו- הצדיק מקיים. וזהו שבחם של צדיקים שכל חייהם היו כמקשה אחת קודש לעבודת ה' ברוך הוא.

חכמינו ז"ל מספרים על דרך קדושתו והנהגתו של רבי חייא כיצד השתדל שלא תשתכח תורה מישראל על ידי שצד צבאים והכין מהם יריעות וכתב עליהם חמשת חומשי תורה והלך מכפר לכפר ומעיר לעיר והרביץ תורה בנערי ישראל. ועל כך אמר רבינו הקדוש "כמה גדולים מעשי חייא". על אף שרבי חייא היה בעל מופתים עצום וזכה להיות בבחינת צדיק גוזר והקב"ה מקיים. כמובא בגמרא שעמד לפני הקב"ה הוא ושני בניו יהודה וחזקיה וכשאמרו "משיב הרוח"- נשבה רוח חזקה מאוד, וכשאמרו "מוריד הגשם"- גשם זלעפות ניתך ארצה. ובפמלייא של מעלה חששו שמא יאמרו עתה מחייה המתים יבוא המשיח עוד קודם זמנו. מייד בא אליהו הנביא ז"ל בדמות דוב של אש כדי להפריעם מתפילתם. הרי לנו שהיה גדול מאוד במופתים ובכל זאת ראו חכמינו ז"ל לפרסם ולשבח את דרך הנהגתו וצדיקותו והקרבתו למען התורה, מפני שזוהי עיקר גדלותו של הצדיק.

וכך עבד אדוננו אבינו זצוק"ל את הקב"ה, במסירות נפש גדולה. הוא הדיר שינה מעיניו למען התורה ועמל בה בכל כוחו. זהירותו בשמירת העיניים ובשמירת הלשון הייתה לשם דבר. אבא ע"ה לא יצא מפתח ביתו במשך ארבעים שנה. כל חייו היו קודש לתורה

ולתפילה, תמיד קיבל באהבה את ייסורי מעולם לא התרעם על מידותיו של הקב"ה על אף העוני והמחסור שהיו מנת חלקו, בזמנים הקשים. לפעמים סיפרה לנו אמא שתבלחט"א לא היה פת לחם בבית וישנו מתוך רעב. דרכו בקודש הייתה להסתפק במועט כרבי חנינא בן דוסא שהיה די לו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת. אולם לאחרים היה מברך בלב רחב ובנפש חפצה שיזכו לעושר ויהיו מבורכים בנכסים וממון.

זכורני בקטנותי היה אבא ז"ל קונה לכבוד שבת בקבוק קטן של קולה וממנו היה מחלק לנו במשורה לכל אחד מעט מן המעט והיה אומר "זה לכבוד שבת", אולם בימות החול מעולם לא עלה על השולחן משקה כלשהו מלבד מים. פעם אחת זכורני שמאן דהוא הביא לו במתנה בקבוק ויסקי קטן, היה טועם ממנו מעט אך ורק ביום השבת והיה אומר - היות ובקבוק זה אינו עולה על כל שולחן מחמת יוקרתו, אם כבר זכיתי בו אכבד בו את השבת.

בית מדרש מעט

בימי חייו של אבי מורי זיע"א בא לפניו יהודי ושאל אותו איך ייתכן שצדיקים גדולים ורבים עומדים בראש ישיבות גדולות ומפורסמות ומעמידים תלמידים הרבה, ואילו ישיבתו של אבא איננה מפורסמת כלל. הוא לא שמע עליה ולא ידוע לו דבר אודותיה, היכן אם כן נמצאת ישיבתו והיכן הם תלמידיו?

אבא זיע"א לא היסס והשיב ליהודי בנחת: "הישיבה שלי היא ביתי, והתלמידים שלי הם בני ובנותי".

כששמעתי את תשובתו של אבא חייכתי לעצמי - איזו מן ישיבה היא זו?

אולם זמן מה אחר כך, כשהבנתי את כוונת העמוקה של הדברים, התפעלתי מהאמת הטהורה ומהחכמה העצומה שיש בתשובה שאבא השיב לשואל.

כל יהודי יש לו בביתו 'בית מדרש מעט' - ישיבה קטנה שבה הוא מגדל את בניו לתלמידי חכמים ואת בנותיו לנשים צדקניות. הוא עצמו ראש הישיבה של ביתו ועליו מוטלת החובה והזכות להנהיג, להדריך ולכוון את בניו ואת בנותיו בדרך הישר.

לפיכך דבריו של אבא שאמר "הישיבה שלי היא ביתי, והתלמידים בה הם בני ובנותי" היו אמיתיים וראויים.

לא כל אדם זוכה להיות ראש ישיבה, ולא כל אחד זוכה להקים ישיבה לבחורים שממנה יוצאים בני תורה.

אולם באפשרותו של כל אדם להיות ראש הישיבה של ביתו, וכל אחד יכול להקים את

ביתו כשיהיה לבניו ולבנותיו כישיבה וכמקדש מעט, וזאת כשידאג לחנך אותם בדרך ה'.

שמירה מעולה

יום ההילולא חל בפרשת שופטים והפסוק "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך" וכתב המהרח"ו זצוק"ל שחובת האדם ליתן על שערי ועל פתחי גופו שופטים ושוטרים לבל תכנס טומאה בתוכם שישמור פתחי פיו מחטוא בלשונו ומאכילת דבר איסור וישמור את פתחי אוזניו משמיעת לשון הרע ורכילות וישמור פתחי עיניו מראות ברע. וכך נהג אבא ע"ה על כל צעד מדרכי חייו הציב שופטים ושוטרים, זהירותו בדקדוק ההלכה הייתה לאין ערוך, צניעות הלבוש היו בראש מעייניו, מעולם לא ראיתי שהפשיל את שרווליו חולצתו, כל מילה ומילה היה שוקל בפלס וחושב, הכדאי להוציאה מן הפה אם לאו. וכשראה אותנו ממלאים פינו שחוק או משוחחים בדברי ליצנות היה מתמלא זעם לאמור, מדוע לבזבז את הזמן היקר לריק, כך היה לנו אבא ז"ל לשופט ושוטר ומדריך אותנו בעבודת ה'.

מידי פעם מגלים אנו עוד טפח מהנהגתו הקדושה, וכיצד עשה את כל מעשיו הקדושים בסתר ובהצנע לכת לשם שמים. ובפרט היה זהיר מאוד במצוות הצדקה לעשותה מתן בסתר כפשוטו, לכבוד ה' יתברך בלבד וללא כל שיקולי כבוד למיניהם.

סיפרה לי הגברת לסרי תחי' המתגוררת בראנסי, על מרת אמה סעדה סבאח ע"ה שכאשר הייתה מטופלת בארבעה ילדים קטנים, לא היה להם היכן להתגורר. אבא זיע"א פתח בפניהם את דלת ביתו ברוחב לב והזמינם לדור בו ללא תשלום לתקופות ארוכות. כאשר במקביל הוא דאג למלא להם כל מחסורם ומבלי שאיש ידע על כך. ובכדי שהאשה לא תחוש אי נעימות- מצא לה אבא זיע"א תעסוקה כלשהי בעבודות הבית, מלאכה קלה ופשוטה כדי שלא לגרום לה מבוכה. זהו מעשה חסד אמיתי לשם שמים גרידא וללא כוונות צדדיות. והמפליא שבסיפור הוא שאותה אשה נפטרה באשדוד בדיוק ביום ההילולא של אבא זיע"א...

ועניין גדול וחשוב יש בסיפורים אלו כדי שנכיר ונדע את מסלול חייו שכל עיתותיו היו אך ורק למטרה אחת - לעשות רצון אבינו שבשמים. לכן הקב"ה השיב לו אהבה ומילא את רצונו וחפצו.

יהי רצון שזכותו העצומה תעמוד לרעייתו הרבנית הצדקת מרת מזל פינטו שתחי' לאוי"ט, לבניו ונכדיו וכל צאצאיו ולכל ישראל להיושע בכל הישועות. אמן.